Any III. — Núm. 138 Barcelona, 23 d'agost de 1924 Preu: 10 cèntims.

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

Procediment contra l'ubriaguesa

per PRAT

En Traguets era la vergonya de la població. Ubriac empedernit, la major part de nits les hi tenien de fer passar al quarteret on els gelosos vetlladors de l'ordre el conduien de rutina.

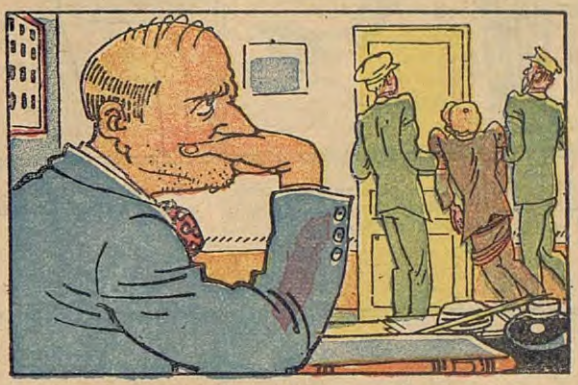

L'alcalde de barri, cansat a la fi d'aquell hoste incorregible per al qui l'escarment d'ésser detingut havia perdut tot significat, es posà rumiar per veure de trobar un remei més pràctic...

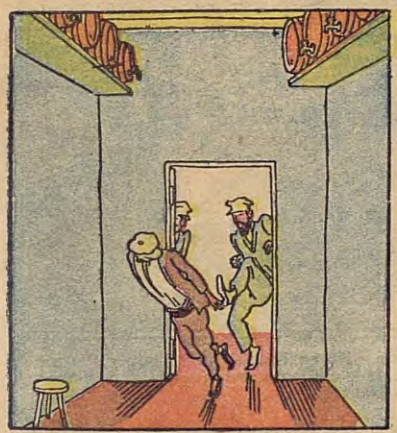

acabant per posar a la pràctica una idea que comparegué cridada pels esforços mentals que feia. De bell antuvi començaren per a tancar-lo en una mena de cel·la-celler on tot pudia a vinassa.

D'ençà d'aquell dia el ví perseguia a en Traguets de la faisó més obstinada l'ambient sempre saturat de ví, tots els menjars cuinats amb ví, les sopes, les verdures i fins el pà amb ví de postres.

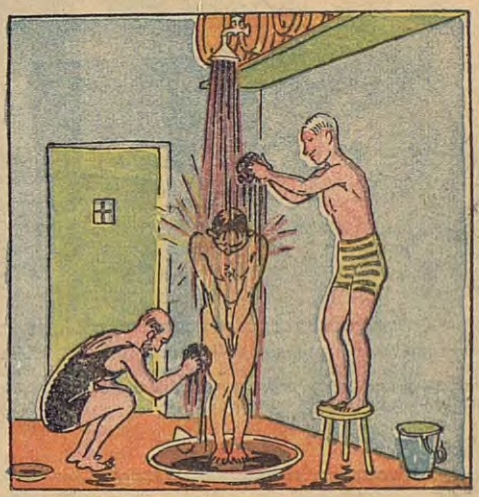

De moment no ho trobà tan desagradable com això, però a la llarga aquelles fortors i aquells gustos començaven a molestar-lo de valent; a més li rentaven la cara, el banyaven i l'afaitaven amb ví.

Al cap d'un quan temps d'aquest règim, la vida se li féu insuportable i la sola olor del xarel·lo el marejava llastimosament; aleshores, per a retornar-lo i tonificar-lo s'empleava també el ví.

No cal dir que quan en Traguets pogué sortir al aire pur fou el més acèrrim enemic del mam, car la sola vista d'un vas li regirava les tripes i el feia fugir com qui s'allunya de la pesta

El silló transformable

per ACIT

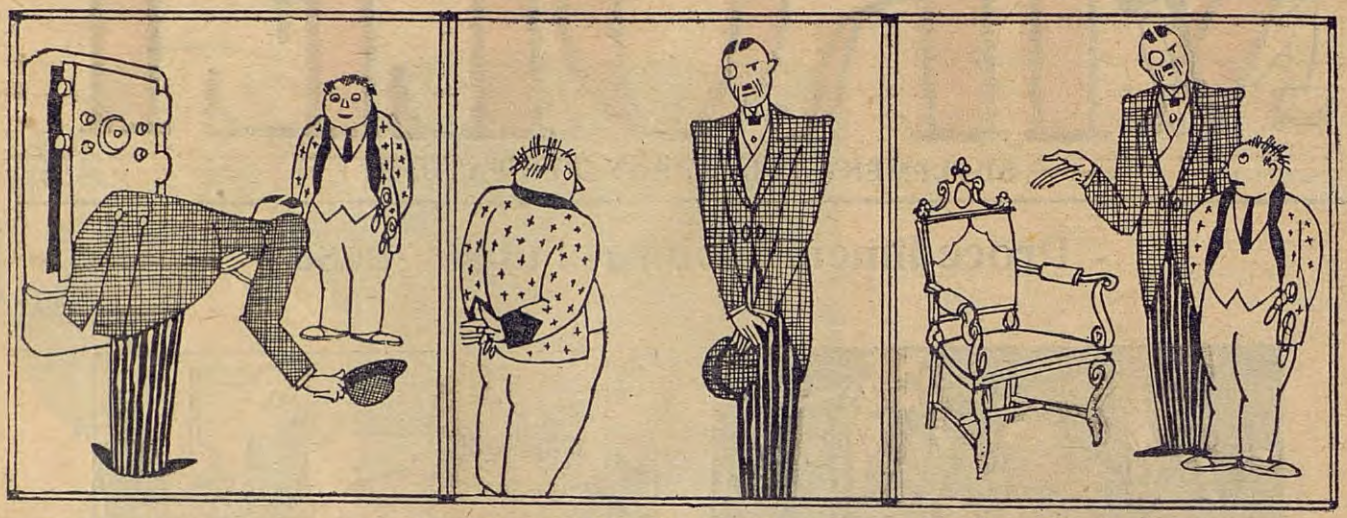

Herr Henredakipott, va presentar-se amb gran parcimònia al Sr. Badó, per a fer-li la proposta d'una compra meravellosa.

Es tractava d'un silló ideal per despatxos, que el Sr. Badó confessà desconeixer completament.

Herr Henredakipott, tot fent-se'n creus i davant mateix del silló vulgar, que el Sr. Badó tenia en el seu despatx, li féu veure quan gros era el seu endarreriment cantant-li de passada les excel·lències del que...

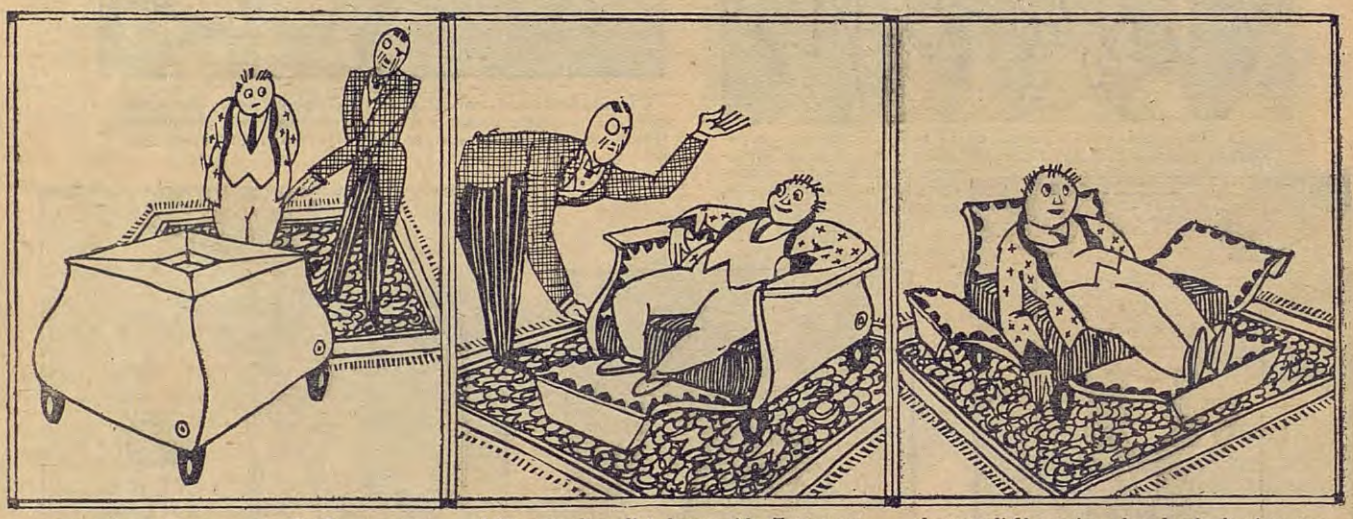

acte seguit anava a presentar-li. Quan entraren el silló, el Sr. Badó quedà de pedra. Allò si que era una pessa *règia*, però, cóm dimoni funcionava l'estrambòtic aparell?

L'inventor li explicà desseguida. Tot es resolia apretant unes molles i així que apretà la primera (transformant-lo en silló corrent) el Sr. Badó corregué a sentar-s'hi i s'hi troba com el peix a l'aigua...

el segon li féu casi perdre el món de vista, tan insuperable era la comoditat que hom disfrutava sentat allí...

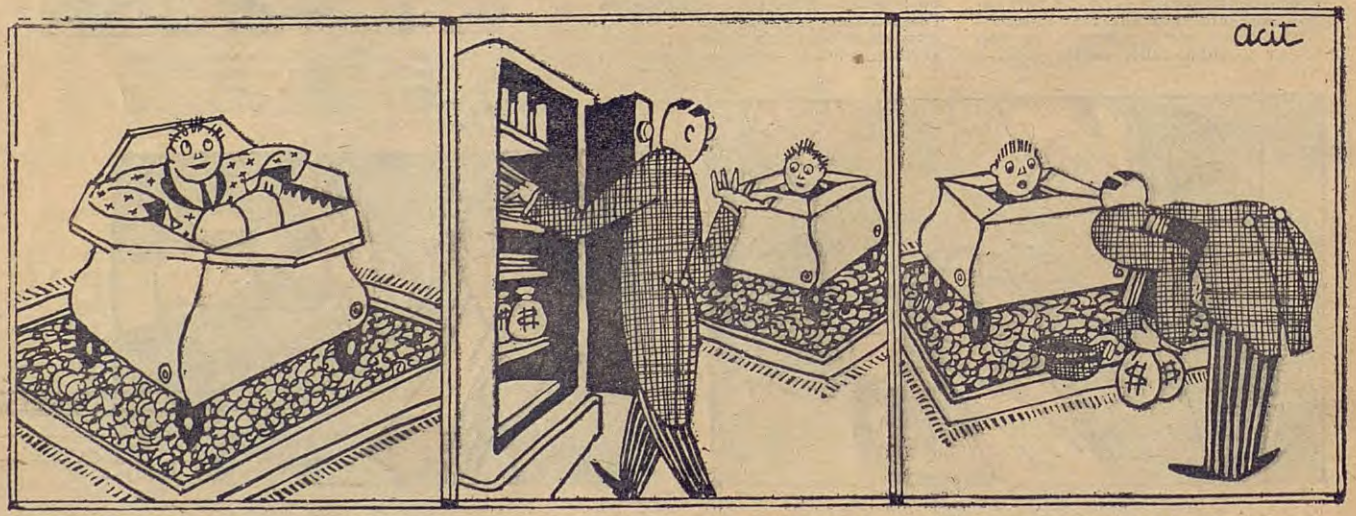

el tercer era mes aviat per estar recollit i molt a propòsit per a lliurar-se de corrents d'aire i en arribar a apretar el quart, Herr Henredakipott, que no deixava la paraula digué:

— Aquest és el que dóna la posició més còmoda, car sense cap molèstia per part seva, jo puc anar-li buidant la caixa de capdals qual cosa té de reconèixer que és d'una gran utilitat,.. per mi.

En acabar, el singular inventor la seva tasca saludà amb la mateixa parsimònia que en entrar, deixant al Sr. Badó amb un pam de nas i convençut de lo atrassat que havia viscut fins aleshores.

Els mestres contistes

Dibuixos de CORNET

per JAUME RAMON VIDALES

El pare bosser del convent de Poblet, l'any 18..., podia ben bé alabar-se de muntar la mula més fiada i caminadora que hi havia sota la capa del cel. Era tan fina de marxa, que el cavaller podia portar un got d'aigua a la mà sense te-

mor de vessar-la. Però... com totes les coses del món tenen un *però*, la mula era *tordilla* i el reverent monjo més se l'hauria estimada negra: aquest era l'únic defecte que tenia la mula del pare bosser.

I, com que «val més un gust que cent lliures», segons l'adagi diu, sa paternitat resolgué canviar la mula *tordilla* per una altra mula negra que tingués les mateixes condicions d'aquella.

Prou havia donat veus i més veus, i fins parlat de tal canvi amb tots els ramblers de Santa Coloma; més la mula negra amb totes les qualitats de la *tordilla* no es presentava.

Animat de tan innocents intencions, la diada de Sant Bartomeu, fira de Prades, el pare bosser, després d'haver cantat en el chor *maitines i laudes*, i d'haver dit la primera missa, cridà el mosso de peu que solia acompanyar-lo en sos viatges, i, posant-se aquest l'escopeta al coll i pujant sa reverència a cavall de la mula, feren via cap a fira, decidit el monjo a

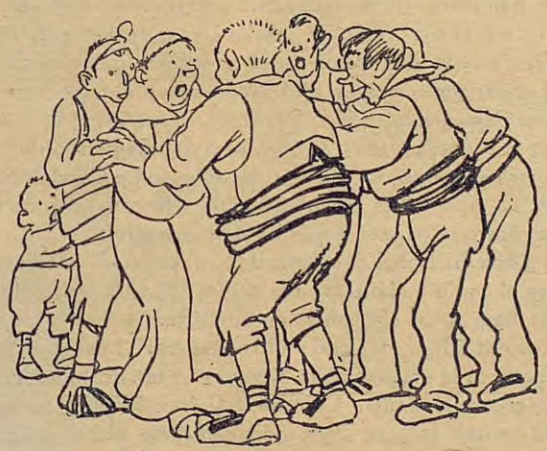

baratar la mula, o a vendre-la per a comprar-ne una altra del color predilecte, oblidant aquell adagi que diu:

«Dona de Barbarà i mula de Prades,
ans d'entrar a casa batin les cames.»

Tantost es van saber en el firal les intencions del bon frare, una nuvolada de ramblers i gitanos l'assetjaren proposant-li truques; més les mules negres que li oferien quedaven totes molt enrera al costat de la *tordilla*.

No tingué, de moment, altre remei que vendre-la, com així ho va fer, a un d'aquells negociants, i esperar si més entrada la fira es presentaria la mula que desitjava.

Quedava, doncs, realitzada la primera part del negoci; i, després de fetes algunes visites a les famílies conegudes que allí tenia, i de dinar a casa d'una d'elles, el reverent pare bosser tornà al firal, seguit ben aviat per un estol de firaires que duien xurriaques.

— Jo tinc la mula que vostra mercè desitja — li digué un d'ells.

I, com de fet, portant-lo a un extrem del firal, pogué contemplar i provar el cobejat animal. Set pams i quart de talla, com l'altra; pèl negre i lluent; cinc anys d'edat, com l'altra; i, com l'altra, de bona marxa, dòcil, mansa, fiada... en fi, cor què vols, cor què desitges: totes les condicions imposades pel reverent monjo; quedant aquest tan enamorat de la cavalcadura, que, sense mirar el preu, ben aviat se la va fer seva. Bé és veritat que per a comprar-la hagué d'afegir un grapat d'unces a la quantitat per la qual havia al matí venut la mula *tordilla;* més no li venia d'aquí a la bossa que, semblant a la bossa de Sant Ferriol, la comunitat li tenia confiada.

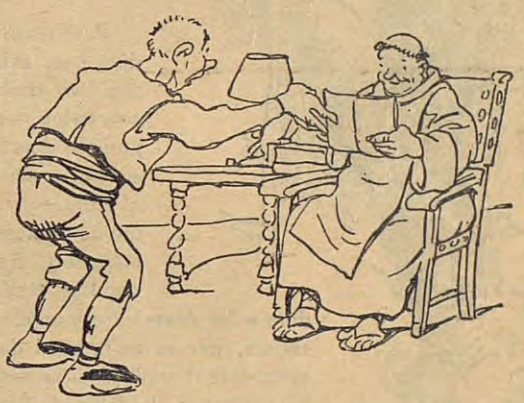

I, més content que unes Pasqües d'haver fet un bon negoci, emprengué el retorn al convent. Com més caminava, més enamorat estava de la cavalcadura.

— Fins em sembla que munto la mateixa mula i que l'animal em coneix — deia al moço de peu. — En veritat he fet un bon negoci.

En arribar al monastir, sola i sense guiar-la, com si tota la vida n'hagués sigut hoste, anà pel camí del estable, on el mosso l'aconduí, la desensellà i va fregar-la.

Mitja hora després, el mosso pujava a la cel·la del pare bosser i li demanava audiència.

— Què hi ha de nou? — li digué.

— El que hi ha és que la mula *negra*... s'ha tornat *tordilla*.

Era la mateixa! Els gitanos, que tant pocs escrúpols gasten i totes se les pensen, després d'haverla comprada la pintaren de negre per a enganyar el frare.

Les cròniques no conten si li passà la fal·lera del canvi, encara que és de creure que així devia succeir.

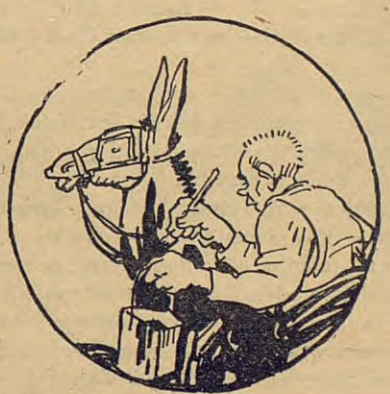

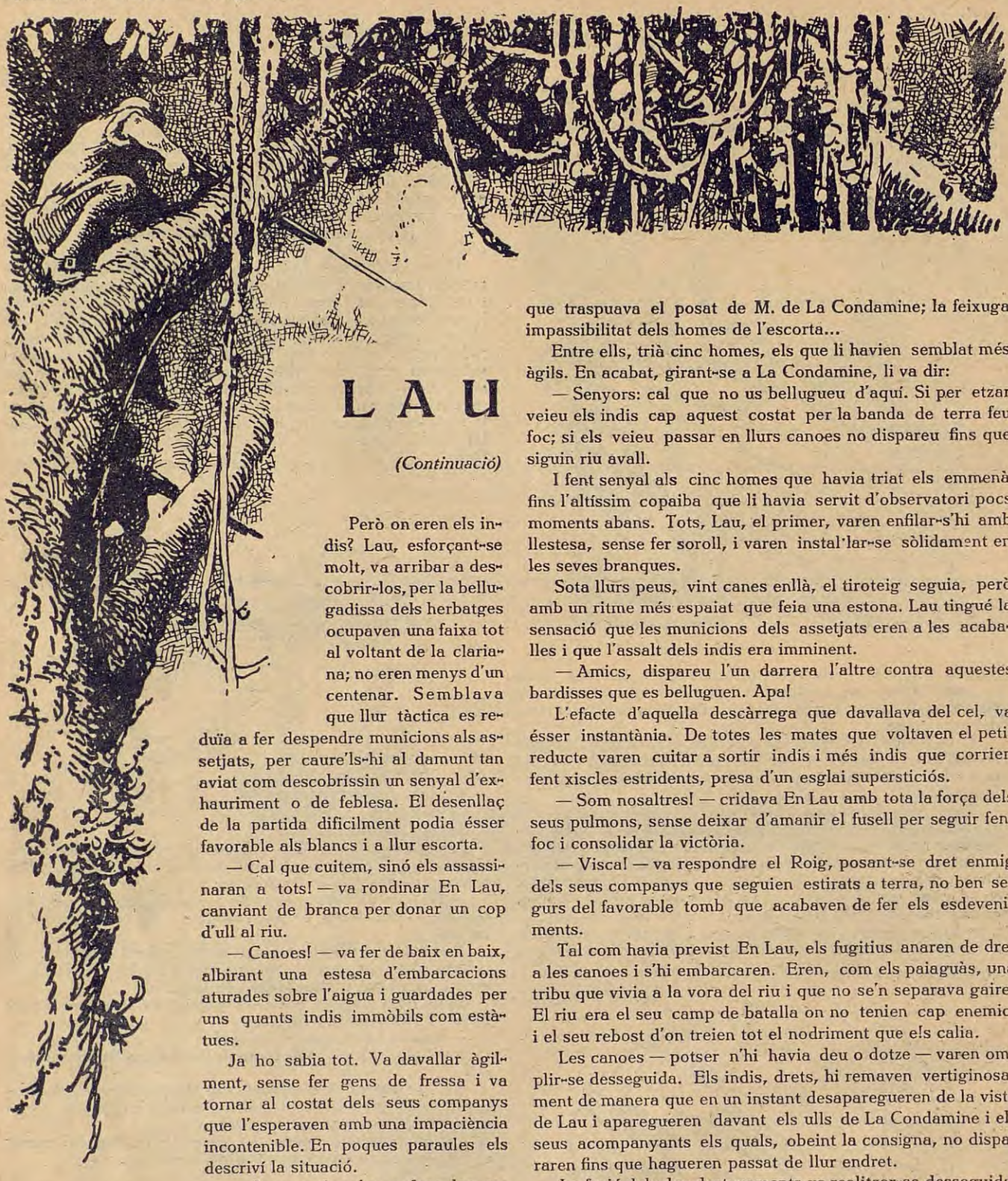

L A U

(Continuació)

Però on eren els indis? Lau, esforçant-se molt, va arribar a descobrir-los, per la bellugadissa dels herbatges ocupaven una faixa tot al voltant de la clariana; no eren menys d'un centenar. Semblava que llur tàctica es reduïa a fer despendre municions als assetjats, per caure'ls-hi al damunt tan aviat com descobríssin un senyal d'exhauriment o de feblesa. El desenllaç de la partida dificilment podia ésser favorable als blancs i a llur escorta.

— Cal que cuitem, sinó els assassinaran a tots! — va rondinar En Lau, canviant de branca per donar un cop d'ull al riu.

— Canoes! — va fer de baix en baix, albirant una estesa d'embarcacions aturades sobre l'aigua i guardades per uns quants indis immòbils com estàtues.

Ja ho sabia tot. Va davallar àgilment, sense fer gens de fressa i va tornar al costat dels seus companys que l'esperaven amb una impaciència incontenible. En poques paraules els descriví la situació.

— Anem a tirar-les a fons les canoes; ha d'ésser fàcil — va exclamar Godin amb un cert entussiasme.

— Déu nos en guard! — va contestar En Lau — fóra deixar-los entre l'espasa i la paret; irritar-los fins a la follia; convé que tinguin una escapatòria i que s'aprofitin com més aviat millor. Veieu el meu plà...

—No perdem temps en explicacions — va interrompre La Condamine — Vós maneu i la resta obeïm.

Lau no va rebutjar el comandament que se li adjudicava. No era gens immodest i cap fibra del seu amor propi havia pres part en l'impuls que l'havia induït a prendre la direcció d'aquella maniobra. Li hauria bastat la visió clara de les exigències del moment i la sensació d'angúnia que havien reflectit els rostres de M. Biard i de M. Groult; la indecisió que traspuava el posat de M. de La Condamine; la feixuga impassibilitat dels homes de l'escorta...

Entre ells, trià cinc homes, els que li havien semblat més àgils. En acabat, girant-se a La Condamine, li va dir:

— Senyors: cal que no us bellugueu d'aquí. Si per etzar veieu els indis cap aquest costat per la banda de terra feu foc; si els veieu passar en llurs canoes no dispareu fins que siguin riu avall.

I fent senyal als cinc homes que havia triat els emmenà fins l'altíssim copaiba que li havia servit d'observatori pocs moments abans. Tots, Lau, el primer, varen enfilar-s'hi amb llestesa, sense fer soroll, i varen instal·lar-se sòlidament en les seves branques.

Sota llurs peus, vint canes enllà, el tiroteig seguia, però amb un ritme més espaiat que feia una estona. Lau tingué la sensació que les municions dels assetjats eren a les acaballes i que l'assalt dels indis era imminent.

— Amics, dispareu l'un darrera l'altre contra aquestes bardisses que es belluguen. Apa!

L'efacte d'aquella descàrrega que davallava del cel, va ésser instantània. De totes les mates que voltaven el petit reducte varen cuitar a sortir indis i més indis que corrien fent xiscles estridents, presa d'un esglai supersticiós.

— Som nosaltres! — cridava En Lau amb tota la força dels seus pulmons, sense deixar d'amanir el fusell per seguir fent foc i consolidar la victòria.

— Visca! — va respondre el Roig, posant-se dret enmig dels seus companys que seguien estirats a terra, no ben segurs del favorable tomb que acabaven de fer els esdeveniments.

Tal com havia previst En Lau, els fugitius anaren de dret a les canoes i s'hi embarcaren. Eren, com els paiaguàs, una tribu que vivia a la vora del riu i que no se'n separava gaire El riu era el seu camp de batalla on no tenien cap enemic, i el seu rebost d'on treien tot el nodriment que els calia.

Les canoes — potser n'hi havia deu o dotze — varen omplir-se desseguida. Els indis, drets, hi remaven vertiginosament de manera que en un instant desaparegueren de la vista de Lau i aparegueren davant els ulls de La Condamine i els seus acompanyants els quals, obeint la consigna, no dispararen fins que hagueren passat de llur endret.

La fusió dels dos destacaments va realitzar-se desseguida, sobre el camp de batalla. No tenien sinó un ferit, afortunament lleu, entre els homes de l'escorta. Havien escapat infinitament millor del que podien esperar! I es que, gràcies als gossos, la sorpresa no havia estat tan absoluta com devien creure els indis. L'alarma fou donada amb temps suficient perquè tothom anés a concentrarse al bell mig d'una clariana entre uns munts de terra i unes estaques que serviren de parapet.

— Noi, si no arribeu tan just, vols-t'hi jugar que no en trobeu ni un de nosaltres? — feia el Roig, sacccejant a En Lau amb germanívola violència. Havíem gairebé acabat les municions... Feia mitja hora que els murris feien babarotes, agitaven un feix de plomes per damunt les bardisses... tot per fer-nos disparar...

— Som gent de sort, desenganya't — responia En Lau amb el millor humor del món, mentre sentia dilatar-se-li el pit en una alenada d'optimisme.

M. de La Condamine s'hi acostà, amb el rostre il·luminat per l'alegria.

— Una operació és poc per jutjar a un capità; sou jove i no convé adul·lar-vos... — deia tocant l'esquena d'En Lau. — Però confessem que els heu esquivat depressa i amb netedat... I el lloctinent, amb el seu cabell roig i les seves cames de llagosta, diuen que també s'ha comportat com un home gran... — va afegir, girant-se de cara el Roig. — I a propòsit, on és M. Briolles? Encara no l'he vist...

— Diastre! Jo tampoc... — va fer el Roig, sobtat. — No me'n recordo pas d'haver-li parlat des de molt abans de l'atac...

— Semergues! heu vist a M. Briolles? — va fer la Condamine.

El metge tampoc en sabia res. Un ràpid interrogatori els dugué a la convicció que M. Briolles havia desaparegut; ningú l'havia tingut al costat durant el tiroteig, ni l'havia vist en acabat. Una inquietut ben justificada va apoderar-se d'aquells homes que feia un instant assaborien la satisfacció d'haver sortit indemnes d'un perill greu. Per bé que no en parlaven, la hipòtesi d'un segrestament par part dels indis era la que primer acudí a la imaginació dels seus companys d'Acadèmia. El rostre de Biard, astrònom, igual que Briolles, reflectia una pena profundíssima.

— Cal cercar... — va fer En Lau empunyant de bell nou el fusell i marxant cap al bosc.

Biard el seguí, i prenent-lo pel braç va dir-li a cau d'orella:

— Creieu possible un segrestament?

— Possible, sí; però no probable. Els indis no solen robar sinó dones i infants de poca edat.

— Aleshores? — va preguntar amb l'ànsia de qui descompta resposta fatídica.

— Aleshores... — va fer En Lau — pot haver esdevingut el que temeu, és a dir, que l'hagin assassinat... però també és possible que els primers trets l'hagin sorprès una mica lluny i que s'hagi entaforat en algun amagatall... o que només estigui ferit...

En petits escamots, varen escampar-se homes en tots sentits cercant el rastre de M. Briolles. La celístia amb prou feines els permetía de caminar enmig de les lianes i de les bardisses. Al cap d'una hora, només restaren Lau i M. Biard, errant a la ventura. La resta havia regressat a l'acampament amb la persuassió que tota recerca a aquella hora era inútil. Hom podia passar frec a frec del cadàver del pobre astrònom sense adonar-s'en!

Lau i Biard, extenuats de la fatiga, descoratjats, varen deixar-se anar sota un arbre, sense dir paraula. Feia portser cinc minuts que geien en terra absorts en la idea malencònica d'haver perdut un bell amic i un astrónom il·lustre, quan sentiren damunt els seus caps un sò meravellosament inesperat.

— Heu sentit? — va dir Lau a cau d'orella del seu company.

— Sí. Déu me perdoni, però juraria que és...

— ... Que és un ertornut, oi. — va fer Lau, sense deixar acabar la frase a M. Biard.

(Continuará)

Gran Concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 157 — VENTURA ARNAUS

Molt m'agraden els ocells
perquè ells fan disfrutar
sobre tot els passarells
que saben molt de cantar

N.º 158 — PAU LLACUNA

A mi m'agrada caçar
perquè passo bé el ratet
i si caço un ocellet
el faig servir de berenar

N.º 159 — CÀNDIDA DAUNIS

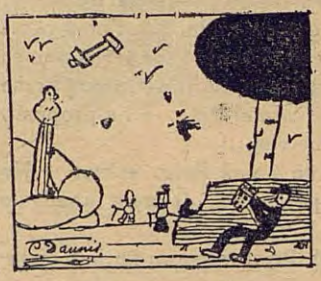

A mi m'agrada llegir
i així passo l'estona.
Tot llegint el VIROLET
en el Parc de Barcelona

N.º 160 — SALVADOR MIRACLE

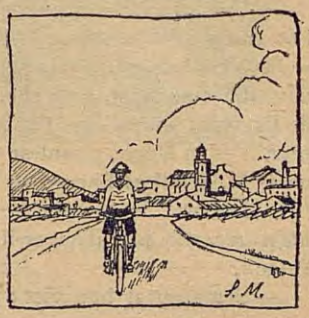

Lo que em fa més il·lusió
es anar en bicicleta
a fer alguna excursió
sobre tot si fa fresqueta

N.º 161 — LLUIS MESTRE

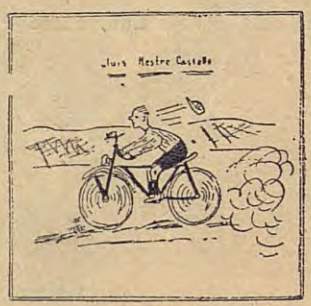

A mi em plau molt un esport
que es l'anar en bicicleta
però un dia amb mala sort
vareig caure a la *cuneta*

N.º 162 — SEBASTIA MARTI

A mi m'agrada mirar
els partits emocionants
que juga contra el Tarrasa
la Unió Sportiva de Sans

N.º 163 — RICARD MASCLAUS

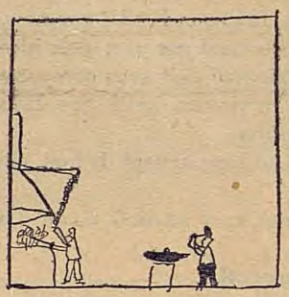

Jo vull fer de manyà
i com més va més m'agrada
per això em vull llogar
al carrer de la Torrada

N.º 164 — PERE PRUNA

M'agrada anar a Montjuic
i estar-m'hi força estona
en el parc del Manelic
contemplant a Barcelona

N.º 165 — FRANCESC PUJOL

A mi m'agrada anar
de bon dematinet
a llegir el *Patufet*
a la vora de la mar

N.º 166 — RICARD PINYANA

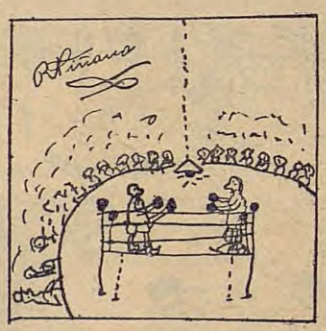

M'agrada la boxa
i cada nit jo vaig
a veure com combaten
des d'un seient de baix

N.º 167 — RAMÓN MANYÉ

M'agrada molt l'aviació
i l'altre dia a la nit
creia anar en avió
i vareig caure del llit

N.º 168 — RAMONA MEDINA

M'agrada jugar amb un nan
que li diuen en Pepet
i quan a mi em fa més gràcia
és quan vol fer el rebequet

N.º 169 — ANTONI DE TRAVER

A mi m'agrada llegir
llegir de guerres antigues,
que demostran el valents
que eren en lluites d'aquellas

N.º 170 — CELESTI OLLER

A mi em plau quan fa calor,
anar al riu de Girona
i banyar-m'hi una estona
i fer-hi algun capbussó

N.º 171 — MARGARIDA TORRES

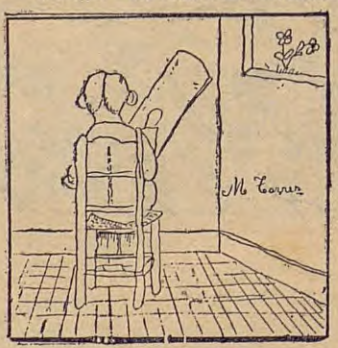

Per el coixi
sóc cantada
i puc dir
que molt m'agrada

N.º 172 — JAUME SABATE

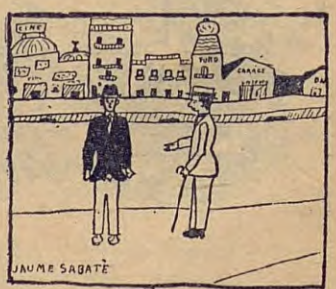

Si de disfrutar tinc ganes
me'n vaig a ballar sardanes
i si el diumenge fa sol
me'n vaig al camp de futbol

Rodolins incomplets

En Sirera té un gatet

De caçador té els instins

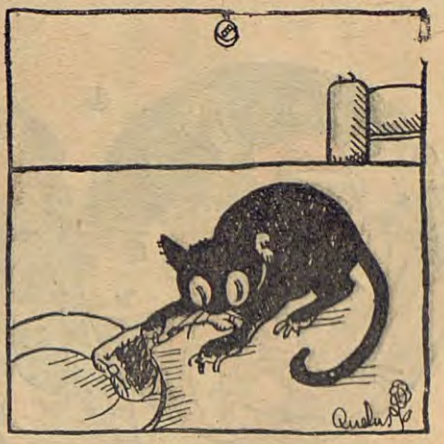

I fins caça a maravella

El "Negret"

Es pensa que és un gran príncep

Amb l'ajuda d'una escala

i el retrata amb molt fervor

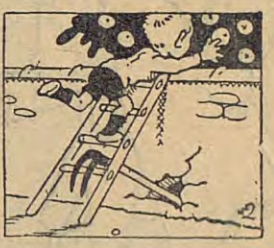

les pomes volgué robar

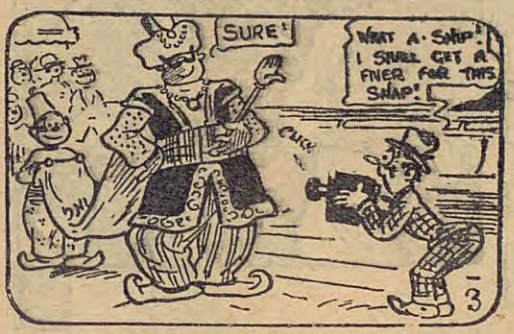

i després veu amb sorpresa

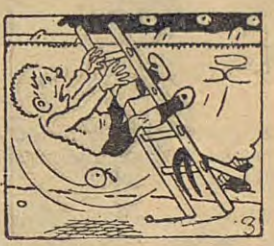

prô el masover no bada

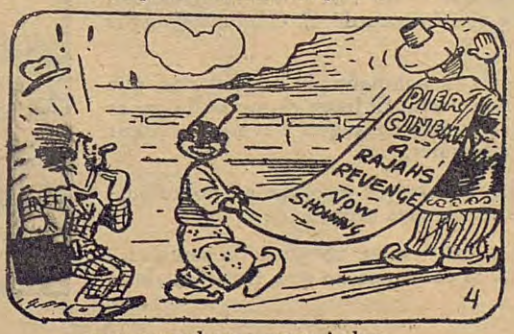

que es un home anunciador

(Del *Comic Cuts*)

l'ha pogut escarmentar.

(De *Le Petit Illustré*)

FRASE FETA

JEROGLÍFIC

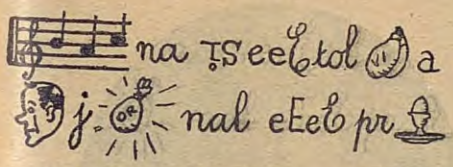

ENTRETENIMENT

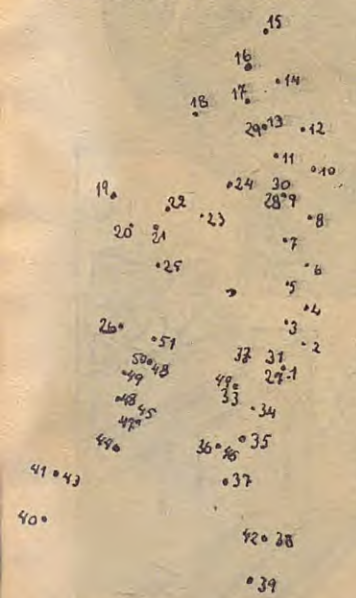

Unir els punts per ordre de numeració sempre en línia recta encar que's passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

Sol·lucions al número passat. Rodolins incomplets: 1. A la Mercè sa padrina *li ha regalat una nina*. 2. Hi passa molts bons ratets *arreglant-li vestidets*. 3. Fins que un jorn se li trencà *i es va fé un tip de plorà*. Entreteniment: *Una làmpara elèctrica*. Jeroglífic: *Una mà renta l'altra i totes dues la cara*.

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4
Impremta carrer de Muntaner, núm. 24 interior

El flabiol d'en Fesolet.-II

per [illegible]

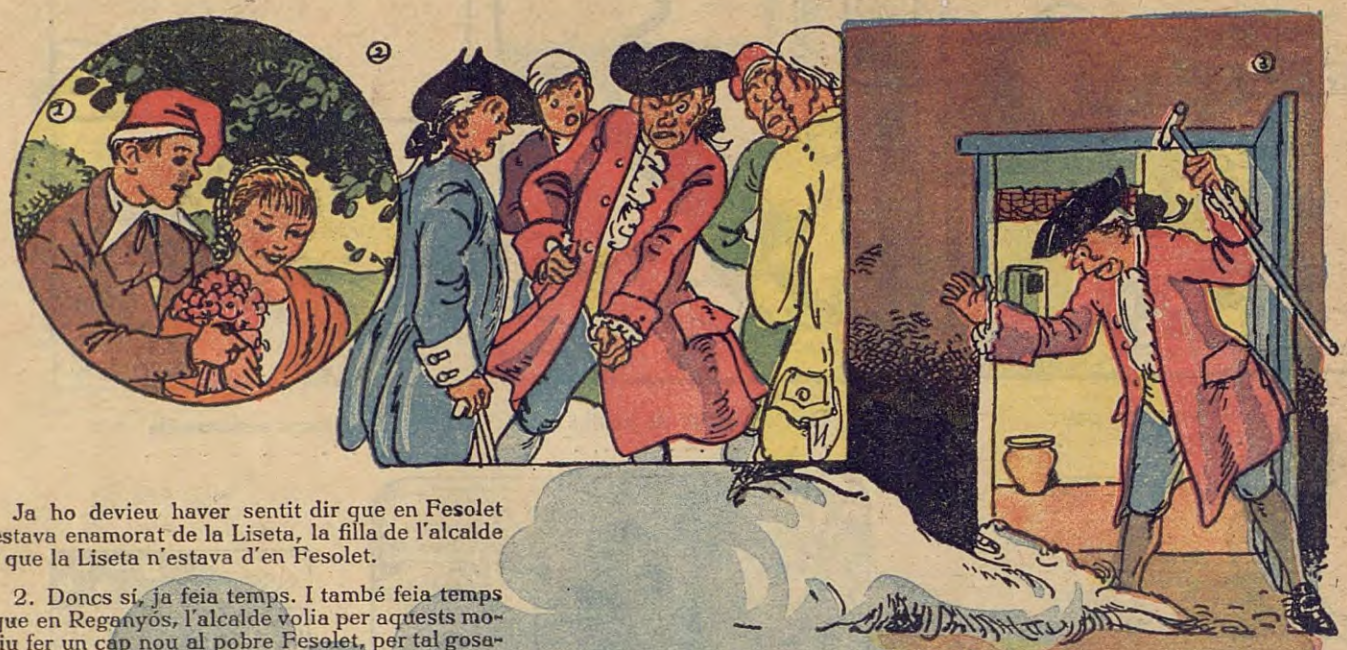

Ja ho devieu haver sentit dir que en Fesolet estava enamorat de la Liseta, la filla de l'alcalde i que la Liseta n'estava d'en Fesolet.

2. Doncs sí, ja feia temps. I també feia temps que en Reganyós, l'alcalde volia per aquests motiu fer un cap nou al pobre Fesolet, per tal gosadia. — On s'és vist — deia a qui volia sentir-lo — un pelat que no és amo de res voler a la meva Liseta que té el millor dot de l'encontrada? Abans que consentir-hi l'he de matar!

3. Veta'quí que un matí en llevar-se en Reganyós i anar a la quadra a cercar la mula per ensellar-la, va trobar-la morta. Ah fillets de Déu! allí haurieu sentit disbarats: — Me l'ha emmetzinat aquell brètol d'en Fesolet! Com hi ha món que se'n recordarà! Com a Reganyós que em dic, que se'n farà la pell!

4. I se'n va tot seguit a contar-ho al seu company de trapelleríes, que era el jutge, els dos, més dolents que la pesta. El jutge es moria de ganes de casar el seu noi amb la Liseta i per això desseguit s'avingué a jugar una mala passada al pobre i innocent Fesolet.

5. Així ignominiosament fou detingut quan res pensava el pobre pastor, i conduït com un malfactor a les tenebroses presons de la vila.

6. Amb tot, com que res havia fet, en Fesolet no perdé la serenitat i permanesqué a la presó tranquil, amb la confiança de que Déu l'ajudaria a sortir d'aquell mal pas.

7. Verge Santa i quines iniquitats! Amb tota la fel, per treure's del davant a un rival del seu fill, el jutge arribà a condemnar a mort al pobre Fesolet, sense més causa que el seu caprici. En Fesolet s'impresionà molt, però...

(Continuarà)